

BILAG C1

Kasper Støvring: "Ruslands invasion: den liberale drøm ved vejs ende" og "Realismen har svagheder, men er stadig den bedste teori til at forklare Ukraine-krisen".

Årsskriftet Critique. 30.3.2022 og Berlingske. 16.3.2022. Begge uddrag.

Kasper Støvring er dansk forfatter, foredragsholder og konservativ debattør.

Under Putins styre har Rusland bevæget sig væk fra Vesten. Rusland har oplevet økonomisk vækst, samtidig med at det har optrådt med større selvsikkerhed; Rusland har truet med olie- og gasreserverne, reageret militant over for EU's og NATO's ekspansion og har i det hele taget villigt demonstreret sin militære styrke, ikke mindst i forhold til naborepublikkerne.

De konflikter, vi er vidner til i den nye verdensorden, er ikke nye, men i virkeligheden ældgamle. Da 1990'erne var forbi, vendte historien tilbage i form af stormagtsnationalisme og knuste troen på, at der kunne vokse en anden, fredelig verdensorden frem. Med Ruslands genvundne magt fulgte nye ambitioner, eller rettere: en tilbagevenden til de gamle ambitioner. Nationer er aldrig helt tilfredse, og magtfulde nationer er ikke nødvendigvis mere tilfredse nationer, men kan snarere være mindre tilfredse.

Efter sejren i Tjetjenien forsøgte Putin at styrke Rusland i interessesfæren i Østeuropa.¹ Det kaldte på en annullering af de pro-vestlige tendenser, som prægede regeringerne i 1990'erne og i begyndelsen af 00'erne i lande som Georgien, Ukraine, Moldova og på Baltikum. Rusland måtte engang tåle den udvikling. Men i dag er det anderledes. Rusland kunne ikke forhindre, at Baltikum blev medlem af NATO og EU; men Rusland kan og vil forhindre, at Georgien og Ukraine bliver det.

Sikkerhed ligger bag Ruslands geopolitiske beslutning om at sikre sine vitale interesser i Ukraine: det åbne steppelandskab mod vest² og flådebasen i Sevastopol på Krim, der giver adgang til havet. Det såkaldte sikkerhedsdilemma forklarer modstanden mod vestliggørelse af den russiske interessesfære. Det gælder udvidelsen af EU og især NATO, men også den militære træning og bevæbning af ukrainerne. For Vesten sker udvidelsen for at sikre freden, men russerne ser den som en aggression. Russerne frygter Vesten, der i årevis har promoveret regimeskift rundt om i verden. Læg dertil Ruslands historie med to invasioner og to statssammenbrud i det 20. århundrede. Rusland er besat af sin sikkerhed. Russiske ledere har siden 1990'erne været kritiske over for NATO-udvidelsen, men Rusland har først i de senere år været stærk nok til at sætte handling bag ordene: Rusland vil ødelægge Ukraine, som tidligere Georgien, for at sikre, at landet ikke bliver en del af NATO. Putin talte om sikkerhed umiddelbart inden invasionen, ligesom sikkerhed står centralt i russernes aktuelle udspil til en fredsaftale.

Europæerne opruster også nu, så de kan føre magtbalancepolitik; hård magt, ikke bløde værdier, er dagens orden. Tilsvarende har krigen forenet Vesten, der indfører hårde sanktioner for at inddæmme Rusland.

Lad mig igen understrege, at jeg forklarer Ruslands brutale overgreb, men samtidig fordømmer den. Det er opløftende, at Vesten opruster og inddæmmer Rusland, bevæbner ukrainerne og tager imod ukrainske flygtninge.

¹ Op gennem 1990'erne kæmpede Rusland i to omgange krige mod separatister i den østlige republik Tjetjenien. I februar 2000 indtog russiske styrker den tjetjenske hovedstad Grosnij.

² Den Ponto-Kaspiske steppe strækker sig fra Uralbjergene i det vestlige Rusland på tværs af Ukraine til Rumænien og Moldova i Østeuropa.